

Komitet Rolniczych Organizacji Zawodowych UE
Główny Komitet Spółdzielczości Rolniczej UE

Pr(06)116F1
P(06)117F1

Bruksela, 7 lipca 2006

MEMORANDUM COPA I COGECA W SPRAWIE DALSZEGO ROZWOJU EUROPEJSKIEGO MODELU ROLNICTWA

MEMORANDUM COPA I COGECA W SPRAWIE DALSZEGO ROZWOJU EUROPEJSKIEGO MODELU ROLNICTWA

Niezbędny wkład do wielofunkcyjnego rolnictwa europejskiego

COPA i COGECA powitały inicjatywę fińskiej Prezydencji o przyjęciu długoterminowego stanowiska w sprawie przyszłości europejskiego modelu rolnictwa w świetle wielu przyszłych wyzwań. COPA i COGECA są przekonane, że UE musi rozwinąć całościową strategię, zapewniającą Europie możliwość dalszego kierowania się zasadą zrównoważonej produkcji, co należy przeprowadzić w taki sposób, by przyczyniło się to do zaspokojenia potrzeb Europy i rosnącej liczby światowej ludności.

Europa musi zachować i dalej rozwijać silne rolnictwo. Potrzebuje ona rolnictwa, które jest w stanie zaspokoić potrzeby społeczności europejskiej.

Wielofunkcyjne rolnictwo europejskie dostarcza konsumentom, lokalnym gospodarkom i przemysłowi europejskiemu pewnych i stabilnych zasobów zdrowych i wysokiej jakości produktów żywnościowych i nieżywnościowych, a także innych usług. Kluczową cechą europejskiego rolnictwa jest jego ciągłe dążenie do jednoznacznie pozytywnego wpływu środowiskowego. Znajduje to wyraz w zrównoważonym rozwoju rolnictwa w UE.

Europejskie spółdzielnie rolno-spożywcze jako przedsiębiorstwa należące do rolników i przez nich kontrolowane odgrywają podstawową rolę w powiększaniu socjoekonomicznego wkładu w rolnictwo. Pomagają rolnikom zwiększać ich konkurencyjność, odgrywają zasadniczą rolę w pogłębianiu wiedzy konsumentów na temat produktów i znacząco wpływają na zapobieganie "systemowi dwóch prędkości" europejskiego rolnictwa poprzez wspieranie rolników w regionach znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, by nadrobili zaległości względem rolników na innych obszarach. Rozwijają one również produkcję produktów tworzących większą wartość dodaną i niezwykle pomagają w utrzymaniu tej wartości dodanej w rolnictwie.

Wielofunkcyjny charakter europejskiego rolnictwa, istniejący w niemal wszystkich, bardzo zróżnicowanych, regionach Europy, potwierdza wiele usług świadczonych przez rolników i spółdzielnie na rzecz całości społeczeństwa. Należy tutaj wymienić ochronę środowiska, zabezpieczenie i poprawę bioróżnorodności, promowanie tradycji i dziedzictwa kulturowego, zachowanie i dalszy rozwój wysokiej jakości produktów żywnościowych, rozwój lokalnej turystyki, utrzymanie niewielkich przedsiębiorstw, następowanie po sobie pokoleń w środowisku wiejskim, jak również tworzenie wielu miejsc pracy. Ten model opiera się również na znaczącym udziale kobiet i osób młodych w działalności gospodarczej. Jednocześnie istota modelu społecznego rolnictwa oparta jest na gospodarstwach rodzinnych.

Europejski model rolnictwa jest podważany

Rada wielokrotnie potwierdzała swoje przekonanie do rolnictwa wielofunkcyjnego: musimy wykształcić produkcję rolną, która jest *"wielofunkcyjna, zrównoważona, konkurencyjna i obecna w całej Europie, włącznie z regionami dotkniętymi szczególnymi problemami, która jest w stanie zachować krajobraz, chronić przyrodę i wносить kluczowy wkład do vitalności wiejskiego życia oraz [...] odpowiadać na konsumenckie zapotrzebowanie dotyczące jakości i bezpieczeństwa żywności, ochrony środowiska i zapewnienia dobrostanu zwierząt."*

COPA i COGECA udzielają wobec tego pełnego poparcia i wierzą, że społeczność europejska podziela tę wizję rolnictwa.

Europejski model rolnictwa jest coraz bardziej podważany w globalnym świecie, gdzie stosuje się w praktyce inne wizje rolnictwa, które stanowią dla niego bezpośrednią konkurencję.

Cel europejskiego modelu, który m. in. gwarantuje nieprzerwane dostarczanie europejskiemu przemysłowi różnorodnej gamy produktów wysokiej jakości, obejmuje o wiele więcej niż tylko wytwarzanie produktów żywnościowych i nieżywnościowych po najniższej możliwej cenie.

Mimo to globalne siły rynkowe dążą w tym kierunku. Dla zapewnienia i rozwoju europejskiego modelu rolnictwa potrzebne są solidne ramy polityki.

Możliwości i wyzwania europejskiego rolnictwa

Zasoby globalne są ograniczone, podczas gdy popyt ciągle rośnie. Należy sprostać zapotrzebowaniu rosnącej liczby światowej ludności na żywność, energię i surowce, a rolnictwo odgrywa tutaj kluczową rolę.

Jest niezmiernie ważne, by rolnicy UE mogli w pełni wykorzystać swoją przewagę w zakresie rolnictwa (np. warunki klimatyczne i glebowe Europy dobrze dostosowane do produkcji zróżnicowanej gamy produktów, dostęp do kapitału, ogromną wiedzę, jej infrastrukturę gospodarczą, dostęp do nowatorskiej technologii).

Posiadając poważną przewagę konkurencyjną wynikającą z wysokiej jakości i działalności badawczej – przemysł spożywczy i rolny stanowi ważny i przyszłościowy element europejskiej gospodarki. Aby mógł dalej rozkwitać, niezbędny jest prężny sektor rolniczy.

Europejscy rolnicy oczekują na gospodarkę bardziej skierowaną na bioprodukty jako sposób podjęcia niektórych wielkich wyzwań teraźniejszości. Poprzez wytwarzanie surowców odnawialnych, bioenergii i biopaliw rolnictwo w Europie może w przyszłości przyczynić się również w dużej mierze do zmniejszenia zależności Europy od importowanych zasobów i paliw kopalnych i wnieść zasadniczy wkład w zapobieganie zmianom klimatycznym. Rolnictwo nie tylko zmniejszyło emisję CO₂ o 10 % w latach 1990—2003 – nieustannie rozbudowywane lasy stanowią istotny czynnik pochłaniania dwutlenku węgla.

Te cele należy jednakże osiągać przy użyciu zrównoważonych metod produkcji i spełnieniu innych ról rolnictwa, a jednocześnie przy zachowaniu gospodarczej opłacalności rolnictwa. Ochrona wartościowej europejskiej tradycji jakości, różnicowania i charakterystycznego krajobrazu jest jednakowo ważna.

Jest to szczególnie trudne w bardziej otwartym zglobalizowanym świecie, w którym rolnicy UE muszą rywalizować z innymi, którzy nie stoją w obliczu tych samych wymogów, by produkować zgodnie ze zrównoważonymi metodami produkcji, i którzy nie muszą szanować bardzo wysokich standardów dobrostanu zwierząt, ochrony środowiska czy innych wymagań społecznych.

Obecne światowe ceny nie odzwierciedlają kosztów metod produkcji wymaganych przez społeczność europejską. Sytuację pogarsza bezprecedensowa koncentracja łańcucha żywnościowego, która wytworzyła brak równowagi siły rynkowej pomiędzy detalistami, przetwórcami i rolnikami. Europejskie ceny producentów są stopniowo obniżane, podczas gdy ceny detaliczne pozostają mniej więcej stałe lub rosną.

W efekcie im więcej rolników będzie uzależnionych od światowych cen rynkowych, które nie pokrywają kosztów produkcji sugerowanych przez oczekiwania społeczności europejskiej względem produktu, i niezdolnych do sprostania rosnącej koncentracji łańcucha żywnościowego, tym większe trudności sprawi utrzymanie europejskiego modelu.

Sytuację jeszcze bardziej utrudnia skomplikowanie biurokratycznych uregulowań istniejących w szczególności na niższych szczeblach administracji. Rolnicy oczekują, że wdrożone zostaną procedury mające na celu zmniejszenie spoczywającego na nich ciężaru administracyjnego i uniknięcie zbędnych nowych uregulowań.

Rolnicy mają nadzieję zobaczyć, jak ich dochody ewoluują w sposób porównywalny do innych sektorów o podobnej działalności. Obecnie nie ma to miejsca, mimo że stanowiło jeden z celów Traktatu o ustanowieniu Unii Europejskiej.

Członkowie różnych organizacji zrzeszających europejskich rolników są przedsiębiorcami, których powodzenie w działalności handlowej uzależnione jest od rozwoju rynku, ich wykształcenia i umiejętności, a także wielu decyzji politycznych w różnych dziedzinach. Europejski Model rolnictwa zależy zatem od

dobrze funkcjonującego szkolnictwa, badań i rozwoju, a także innych ogólnych warunków biznesowych takich jak stabilny krajowy system finansów.

Europejski model rolnictwa zależy również od dobrze funkcjonujących spółdzielni rolniczych. Dlatego też krajowe i unijne ustawodawstwo musi być takie, by warunki utrzymania i rozwoju spółdzielni pozostały korzystne, a spółdzielnie dalej stanowiły ważny element Europejskiego Modelu Rolnictwa.

W celu poprawienia ich pozycji rynkowej i zapewnienia lepszego podziału zysków handlowych pomiędzy różnymi interesariuszami gospodarczymi w łańcuchu rolno-spożywczym, europejscy rolnicy liczą szczególnie na swoje spółdzielnie. Spółdzielnie rolno-spożywcze przyczyniają się do rozwijania produktów tworzących większą wartość dodaną i nowe techniki produkcyjne poprzez działalność badawczo-naukową. Rola spółdzielni rolniczych jest jeszcze bardziej decydująca w świetle rosnącego wpływu detalistów, ponieważ mogą one pomagać rolnikom w przywracaniu równowagi w łańcuchu żywnościowym. Spółdzielnie pomagają również rolnikom w poszukiwaniu nowych możliwości rynkowych.

Międzynarodowe otwarcie rynku i liberalizacja handlu, do którego wzywała WTO, nie może kwestionować jakości i różnorodności unijnych produktów żywnościowych i nieżywnościowych, produkowanych zgodnie z potrzebami obywateli UE. Tak samo nie może być kwestionowana niezastąpiona rola wielofunkcyjnego europejskiego rolnictwa, czego społeczeństwo również najwyraźniej oczekuje.

Dotychczasowa odpowiedź na Politykę: Reforma WPR

Poprzez reformę WPR Europa znacząco przyczyniła się do postępu negocjacji w handlu międzynarodowym w WTO.

Główne elementy tej reformy to:

- Większa zgodność z zasadami międzynarodowego handlu poprzez zlikwidowanie powiązania między wsparciem i produkcją za pomocą nowej płatności oddzielonej od produkcji;
- Ostrzejsze zasady i uregulowania dotyczące metod produkcji dla sprostania wymaganiom społeczeństwa UE; wsparcie zostało połączone ze sprostaniem tym zasadom;
- Oddanie rolnikom wolności gospodarowania.

Jednakże w rezultacie rolnicy stali się bardziej zależni od wahających się cen światowych, które obecnie nie wynagradzają zrównoważonej produkcji praktykowanej w Europie.

Jako że System Jednolitej Płatności Rolnej nie podlega obowiązkowi produkcji i wymaga tylko spełnienia wymogów w zakresie wzajemnej zgodności, jedynym czynnikiem gwarantującym dostarczenie na rynki europejskie produktów wysokiej jakości wyprodukowanych w UE pozostaje wielka łatwość europejskich

rolników i spółdzielni do przystosowywania się do nowych sytuacji rynkowych. Pod wpływem silnego naporu produktów sprzedawanych w UE po najniższych światowych cenach rynkowych nawet ta wielka zdolność przystosowywania się w końcu osiągnie swoje granice. W konsekwencji nie będzie można wykluczyć utraty wielu miejsc pracy wynikającej z porzucenia znaczącej części działalności rolnej w Europie, szczególnie w najbardziej podatnych rejonach UE. Jednocześnie zdolność utrzymania na rynku wielu innych obszarów wiejskich mogłaby zostać zakwestionowana.

Nie ma obowiązku produkowania w celu otrzymania płatności bezpośrednich. Dlatego też racjonalną odpowiedzią rolników i spółdzielni będzie zaprzestanie produkcji, jeśli ich dochody nie pokryją kosztów produkcji. Choć wiele rolników i spółdzielni początkowo będzie dalej zajmować się działalnością rolniczą z powodu inwestycji, które poczynili na rzecz swoich zakładów, w niedalekiej przyszłości mogą zaprzestać inwestowania w rolnictwo. Możliwość urozmaicenia działalności rolniczej jest zatem rzeczą wielkiej wagi. Tak jak inne podmioty gospodarcze, rolnicy i spółdzielnie muszą przestrzegać zasad konkurencji, podejmując decyzję, czy nadal prowadzić działalność.

Całkowity wpływ reformy WPR na rolnictwo stanie się widoczny dopiero po latach. Dlatego też europejskie rolnictwo potrzebuje przede wszystkim stabilności w obu filarach WPR. Jeśli to nie zostanie zapewnione, konsekwencje mogą być wprost odwrotne do celów sprecyzowanych na szczytach w Luksemburgu (1997), Berlinie (1999) i Brukseli (2002), aby *"rolnictwo było obecne na terenie całej Europy"*.

Europejskie standardy produkcji¹ stają się coraz wyższe, przez co wzrastają koszty produkcji. Jednocześnie nie ma ograniczeń importu produktów z państw trzecich, które nie są dostosowane do podobnie wysokich wymagań produkcyjnych. Na szczycie WTO podejmuje się niewystarczające działania mające na celu zajęcie się problemami środowiskowymi i związanymi z dobrostanem zwierząt. UE zawodzi również przy zapewnieniu etykietkom z oznaczeniami geograficznymi dostatecznego uznania w WTO.

Wreszcie obywatele UE muszą być lepiej informowani o wpływie, jaki wybory ich jako konsumentów mają na społeczne i środowiskowe, przez nich upragnione, rezultaty. Należy do tego wyjaśnienie, czym różni się środowiskowy i społeczny wpływ pracy europejskich rolników i spółdzielni od wpływu producentów z innych krajów, którzy są znaczącymi producentami sektora rolnego.

Jedenaście wytycznych dla działań

Zagrożenie dla europejskiego modelu rolnictwa stanowi coraz bardziej otwarty światowy handel rolny, który nie uwzględnia wszystkich czynników odnoszących się do produkcji, oraz coraz większa koncentracja na poziomie detalicznym. Wprowadzenie oraz rozwijanie europejskiego modelu rolnictwa wymaga zdefiniowania odpowiednich warunków ramowych:

¹ Np. środowiskowe, publiczne i pracownicze zdrowie i bezpieczeństwo, zdrowie i dobrostan zwierząt, zdrowie roślin.

1. Europejscy rolnicy oraz spółdzielnie rolnicze będą nadal usprawniać sposoby dostarczania produktów hodowanych z zastosowaniem zrównoważonych i innowacyjnych metod. Muszą oni i będą w pełni wykorzystywać dostępne badania i technologie a także, w razie konieczności, modyfikować swoje działania po to, aby stać się bardziej konkurencyjnymi, jednocześnie dalej rozwijając europejski model rolnictwa w kontekście bardziej otwartego rynku.
2. W zglobalizowanym świecie UE musi kontynuować swoje wysiłki mające na celu zapewnienie konkurencyjności swojego rolnictwa na rynku światowym. Zachowane muszą zostać preferencje Wspólnoty, wyrażone i zagwarantowane przez instrumenty odpowiadające potrzebom europejskiego modelu rolnictwa, jak również starania w zakresie zrównoważenia narzędzi stosowanych przez naszych partnerów handlowych. Należy potwierdzić przyjęte w UE środki ochronne. Reforma WPR z 2003 roku wyznacza nieprzekraczalne limity dla koncesji. Należy zapewnić znaczącą ochronę różnych europejskich nazw pochodzenia. Dwustronne umowy handlowe nie mogą również osłabić stabilności i działania jednolitego rynku.
3. Konieczne jest podjęcie większych wysiłków w celu zapewnienia zrównoważonego rozwoju rolnictwa na skalę światową. Należy uznać specyficzny charakter modelu europejskiego. Ochronę środowiska, dobrostan zwierząt oraz jakość produktu należy promować również w państwach spoza UE. W tym celu Komisja powinna w pierwszym rzędzie dokonać oceny porównawczej światowych norm produkcji, aby promować wysokie wymagania europejskie.
4. Europejscy rolnicy potrzebują by ich działalność na rynku przynosiła odpowiednie dochody. Zwarta w WPR polityka rynkowa jest konieczna dla utrzymania tych dochodów, wspierając w ten sposób wielofunkcyjne rolnictwo europejskie. Rolnicy potrzebują większej stabilności instrumentów regulujących politykę rolną z uwzględnieniem planowania gospodarczego. Decydenci muszą przede wszystkim jasno określić wpływ negocjacji WTO na zreformowaną WPR. Należy zachować zapewnianą przez WPR "sieć bezpieczeństwa" interwencji rynkowej w szczególności po to, aby zapobiec katastrofalnym w skutkach, gwałtownym spadkom cen. Należy utrzymać specyficzne instrumenty rynkowe oraz płatności bezpośrednie, również w perspektywie długoterminowej.
5. Niezależnie od wyeliminowania narzędzi, które nie są już dostosowywane do zarządzania rynkami, a także z uwagi na zwiększające się ryzyko klimatyczne, ekonomiczne czy też zdrowotne, konieczne jest opracowanie i wdrożenie nowych środków mających na celu pomoc rolnikom w radzeniu sobie ze zwiększonym ryzykiem oraz niestabilnością rolnictwa.
6. Należy kontynuować wysiłki zmierzające do opracowania odnawialnych źródeł nieżywnościowych. Centralną rolę w przyjętej przez UE strategii zrównoważonej, konkurencyjnej i pewnej energii, odgrywać musi większe wykorzystanie europejskiej biomasy oraz biopaliw. Jednocześnie uwzględnić należy wystarczająco długi okres adaptacyjny pozwalający rosnącemu przemysłowi europejskiemu na zbliżenie się do poziomu międzynarodowej konkurencji. Oznacza to również zapewnienie wystarczającej pomocy dla upraw energetycznych oraz utrzymanie preferencji Wspólnoty dla tego rodzaju produktów.

7. Rolnictwo napotyka znaczącą, stanowiącą czasami przeszkodę nie do pokonania, liczbę zasad i przepisów. Należy poddać analizie istniejący zbiór przepisów oraz ograniczyć liczbę nadmiernie skomplikowanych zasad dla rolników i spółdzielni rolniczych. Ramy regulacyjne rolnictwa muszą być elastyczne i rozsądne tak, aby umożliwić rozwój i modernizację rolnictwa zgodnie z potrzebami społecznymi oraz koniecznością ekonomiczną.
8. Polityka rozwoju obszarów wiejskich stanowi zasadniczy element WPR. Zwiększa ona konkurencyjność rolników, promuje obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz dywersyfikację przedsiębiorstw rolniczych, wyznaczając jednocześnie pozytywne ramy społeczne i zawodowe, konieczne dla utrzymania rentowności rolnictwa oraz, pełniących funkcję dostawców i odbiorców, przedsiębiorstw rolno-spożywczych i rolno-przemysłowych. W połączeniu z efektywną polityką rynkową oraz płatnościami bezpośrednimi, polityka ta stanowi spójną strukturę wsparcia, którą należy wyposażyć w odpowiednie środki finansowe, aby mogła spełniać swoje cele. Oprócz współfinansowanych instrumentów wsparcia, konieczne jest, aby pomoc państwa dostępna była w sposób niebiurokratyczny i aby zwrócono szczególną uwagę na potrzeby sektora rolniczego w zakresie pozycji rynkowej i realizacji swoich możliwości produkcyjnych.
9. Rolnicy i spółdzielnie rolnicze są kluczowymi podmiotami działającymi na obszarach wiejskich i odgrywają decydującą rolę w utrzymaniu i rozwijaniu ich konkurencyjności oraz trwałości. Przyczyniają się oni zatem, w wyjątkowy i niezastąpiony sposób, do osiągnięcia celów strategii lizbońskiej, uzasadniając fakt poświęcania im największej uwagi w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich.
10. Państwa członkowskie powinny poświęcić więcej uwagi działaniu spółdzielni rolniczych oraz stowarzyszeń producentów jako organizacji ekonomicznych w ramach organizacji rolniczych. Uznać należy w szczególności fakt, że spółdzielnie rolnicze często stanowią dla rolników jedyną ochronę przeciwko naciskom wolnego rynku i spadającym cenom. Na przykład, rozwijając produkty o wyższej wartości dodanej spółdzielnie rolnicze przyczyniają się zrównoważenia ogromnego i zwiększającego się wpływu detalistów na rynek. Ich podstawowy wkład w wielofunkcyjny model rolnictwa europejskiego nie może zostać narażony na niebezpieczeństwo. Konieczna jest natomiast obecność skutecznych instrumentów politycznych mających pomóc spółdzielniom rolno-spożywczym w realizacji ich zadań.
11. W 2008 roku Komisja opublikuje ocenę funkcjonowania WPR w formie "kontroli stanu zdrowia". Nie może jednak kryć się za nią kolejna radykalna reforma polityki rolnej. Komisja powinna raczej wyjaśnić, w jaki sposób utrzymany może zostać europejski model rolnictwa.

ZAŁĄCZNIK I

Oświadczenia Rady na temat europejskiego modelu rolnictwa, wielofunkcyjnej roli rolnictwa i jego trwałości

Europejski model rolnictwa

Konkluzje Rady Ministrów Rolnictwa z listopada 1997 roku (Art. 1 ust. 2 i Art. 8)

Rada wyznaczyła sobie zatem za cel zapewnienie Europie rolnictwa, które będzie w stanie z powodzeniem sprostać wyzwaniom XXI wieku. Jest ona głęboko zaangażowana w dalsze rozwijanie istniejącego modelu rolnictwa europejskiego oraz działania na rzecz zapewnienia jego tożsamości zarówno w Unii Europejskiej, jak i poza jej granicami. Zdaniem Rady europejskie rolnictwo, jako sektor ekonomiczny, musi być wszechstronne, zrównoważone, konkurencyjne i obecne w całej Europie (wliczając obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz obszary górskie). Musi być ono w stanie utrzymać obszary wiejskie, chronić przyrodę i wносить kluczowy wkład do witalności wiejskiego życia oraz musi odpowiadać na obawy i zapotrzebowania konsumentów w zakresie jakości i bezpieczeństwa żywności, ochrony środowiska oraz zapewnienia dobrostanu zwierząt.

Rada wzięła również pod uwagę ograniczenia związane z przyszłymi, wielostronnymi negocjacjami prowadzonymi w WTO. Niezależnie od momentu zakończenia procesu reform, Rada dostrzegła potrzebę pełnego wykorzystania jego wyników oraz przyjęcia agresywnej pozycji w WTO, aby zagwarantować, że Europa nie będzie musiała dwukrotnie dokonywać ustępstw, a także aby osiągnąć podwójny cel. Celem tym jest, po pierwsze, utrzymanie zdolności Europy do rozwoju rolnictwa z zachowaniem jego cech charakterystycznych oraz wysokich norm jakości i bezpieczeństwa i, po drugie, znalezienie dla handlu rolniczego oraz liberalizacji rynku pozycji, która zapewni międzynarodowe uznanie ograniczeń nałożonych na europejskich rolników i europejskie produkty rolnicze, nie podważając zasady preferencji wspólnotowej, czy też zasady solidarności z krajami rozwijającymi się.

Konkluzje Rady Europejskiej w Luksemburgu w grudniu 1997 roku (ust. 40)

Unia jest zdecydowana w dalszym ciągu rozwijać obecny model rolnictwa europejskiego, poszukując jednocześnie większej konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej. Rolnictwo europejskie, jako sektor ekonomiczny, musi być wszechstronne, zrównoważone, konkurencyjne i obecne w całej Europie, wliczając obszary charakteryzujące się specyficznymi problemami. Rozpoczęty w 1993 r. proces reform powinien być

kontynuowany, pogłębiany, dostosowany oraz zakończony, a jego zakres rozszerzony na produkcję krajów śródziemnomorskich. Reforma powinna prowadzić do uzasadnionych z ekonomicznego punktu widzenia, wykonalnych wniosków, które są akceptowalne społecznie i umożliwiają zagwarantowanie odpowiednich dochodów, osiągnięcie równowagi pomiędzy sektorami produkcji, producentami oraz regionami, a także pozwalają uniknąć zakłóceń konkurencji. Konieczne do realizacji wspólnej polityki rolnej środki finansowe zostaną ustalone w oparciu o wytyczne dotyczące rolnictwa.

Wielofunkcyjna rola rolnictwa

Konkluzje Rady Europejskiej Berlinie w marcu 1999 roku (ust. 20)

Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje porozumienie, które zostało osiągnięte przez Radę Ministrów Rolnictwa podczas jej marcowej sesji, dotyczące słusznej i opłacalnej reformy Wspólnej Polityki Rolnej.

Treść tej reformy zagwarantuje, że rolnictwo będzie wszechstronne, zrównoważone, konkurencyjne i obecne w całej Europie, wliczając obszary charakteryzujące się specyficznymi problemami, a także, że będzie ono stanie utrzymać obszary wiejskie, chronić przyrodę oraz wносить kluczowy wkład do witalności wiejskiego życia oraz musi odpowiadać na obawy i zapotrzebowania konsumentów w zakresie jakości i bezpieczeństwa żywności, ochrony środowiska oraz zapewnienia dobrostanu zwierząt.

Trwałość

Konkluzje Rady Europejskiej w Gothenburgu w czerwcu 2001 roku (ust. 31)

Dobre wyniki gospodarcze muszą iść w parze ze zrównoważonym wykorzystaniem zasobów naturalnych i zrównoważonymi poziomami odpadów, utrzymaniem różnorodności biologicznej, ochroną ekosystemów i zapobieganiem pustynnieniu.

Aby sprostać tym wyzwaniom, Rada Europejska zgadza się, że: WPR i jej przyszły rozwój powinny obrąć jako jeden ze swych celów przyczynienie się do osiągnięcia zrównoważonego rozwoju, zwiększając nacisk na wsparcie zdrowych produktów wysokiej jakości, metod produkcji zachowujących równowagę środowiska naturalnego, obejmujących produkcję prowadzoną metodami ekologicznymi, surowce odnawialne i ochronę różnorodności biologicznej.

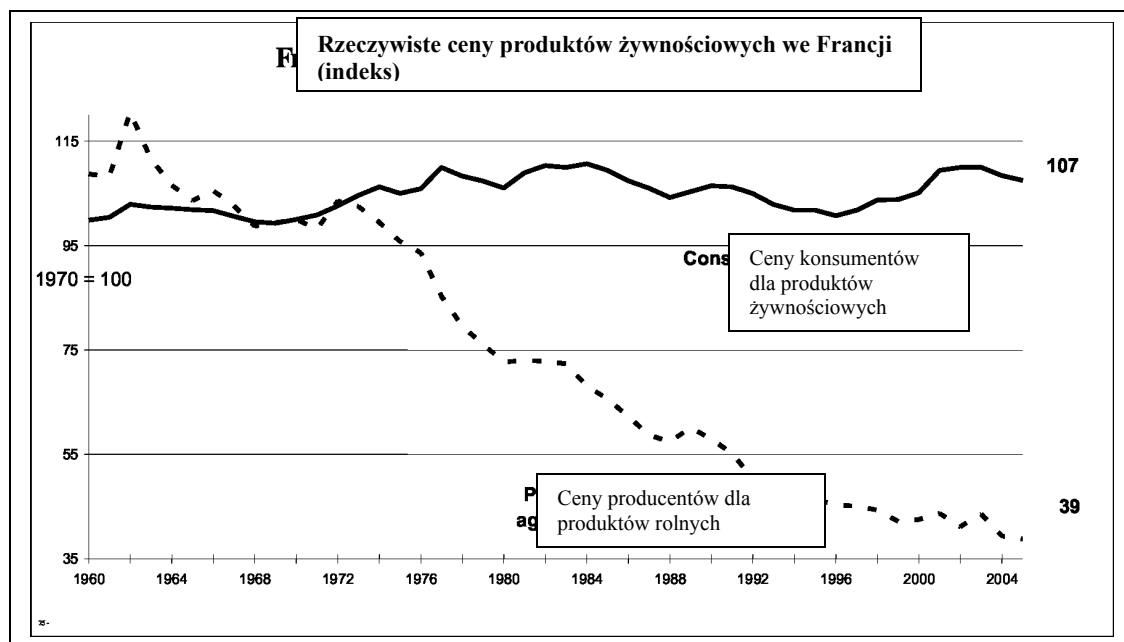
Regiony znajdujące się w niekorzystnym położeniu

Konkluzje Rady Europejskiej z października 2002 roku (ust. 12)

Potrzeby producentów żyjących w tych regionach obecnej Unii Europejskiej, które znajdują się w niekorzystnym położeniu, powinny być chronione. Na wszystkich obszarach Europy utrzymane zostanie wielofunkcyjne rolnictwo, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej w Luksemburgu z 1997 roku oraz Rady Europejskiej w Berlinie z 1998 roku.

ZAŁĄCZNIK II

Przykłady nacisków wywieranych na rolnictwo UE

Źródła: INSEE zgodnie z danymi Chambres d'Agriculture - APCA-Études économiques.